

РЕШЕНИЕ

№ 2721

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **753** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за публичен надзор над регистрираните одитори (КПНРО), срещу Решение № 20184913 от 14.09.2021 г., постановено по НАХД № 3632/2021 г. на СРС, НО, 134 - ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 1 от 11.02.2021 г., издадено от председателя на КПНРО, с което на [фирма] на основание чл. 110, ал. 1, т. 1 от Закона за независим финансов одит (ЗНФО) е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 65, ал. 3 от ЗНФО.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от КПНРО. С касационната жалба се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК - нарушение на материалния. Излага доводи, че неправилно е приложен Регламент (ЕС) № 537/2014 г. от страна на СРС.

В съдебно заседание касаторът, чрез. юрк. К. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени и да се постанови ново, с което да се потвърди НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма] чрез адв. Г. оспорва касационната жалба. Моли решението на

СРС да се остави в сила. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноси.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че [фирма] е вписано под рег. № 0131 от регистъра по чл. 20 от ЗНФО и като такъв е адресат на нормите на ЗНФО и на подзаконовите актове по прилагането му.

Въз основа на Заповед № 04-131-13-48/01.09.2020г. на Председателя на КПНРО била извършена инспекция за гарантиране качеството на професионалната дейност на одиторското дружество, резултатите от която били обективирани в доклад от 13.11.2020г. Инспекцията била възложена на св. М. - К., на длъжност главен инспектор в дирекция „Инспекция и разследване“ при КПНРО и св. К. М..

В хода на извършената инспекция било констатирано, че одиторско дружество [фирма] чрез отговорния за одита регистриран одитор С. Л. Н. през периода 21.08.2018 г. до 19.03.2019 г. е изпълнило ангажимент за задължителен финансов одит на ГФО за 2018 г. на дружество с обществен интерес - публично дружество [фирма], който представлявал 12-ти последователен ангажимент за задължителен финансов одит, изпълнен от одиторското дружество без прекъсване. Било установено, че първият ангажимент за финансов одит към [фирма] бил поет през 2007 г.

С оглед така констатираното нарушение св. М. - К. съставила на [фирма] АУАН № 17/20.11.2020 г, а въз основа на него било издадено и процесното НП.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Изложил е доводи, че неправилно е приложен материалния закон, тъй като разпоредба на чл. 65, ал. 3 от ЗНФО е в сила от 2016г., когато с ДВ , бр. 95/29.11.2016г. е обнародван законът. Съгласно същата „Регистриран одитор, който извършва задължителен финансов одит на финансов отчет на предприятие от обществен интерес, се оттегля, след като е изпълнявал одиторски ангажименти в продължение на 7 поредни години от датата на назначаването му. Този регистриран одитор не може да изпълнява ангажименти за задължителен финансов одит в това предприятие в продължение на 4 години от датата на оттеглянето си.“ За да е налице твърдяното нарушение на първо място следва да е извършван одит на предприятие от обществен интерес, което като легална дефиниция се въвежда в ЗНФО с измененията обнародвани с ДВ бр. 67/29.07.2008г. Доколкото цитираната материална разпоредба действа занаяпред и не същата не е придадено обратно действие, то визирания с нея срок следва да се изчислява именно от момента на влизането ѝ в сила. В този смисъл с

параграф 6 от ПРЗ на ЗНФО въвежда преходен режим по отношение на ротация на одиторите при заварено положение към датата на влизане на Регламент (ЕС) № 537/2014г. Приемайки, че датата на първия поет ангажимент е 2007г., то към 2014 г. дружеството е имало осъществени 5 ангажимента и попада в хипотезата на б. „в“ от цитираната преходна разпоредба, а именно „Предприятие от обществен интерес, което до 17 юни 2016 г. включително е приело ангажимент за задължителен финансов одит с регистриран одитор, който до 16 юни 2014 г. включително е предоставял на същото предприятие услуги за задължителен финансов одит в продължение на по-малко от 11 последователни години, може да приема и продължава ангажименти за задължителен финансов одит с този одитор до достигане на максималната продължителност по чл. 65.“

С оглед изложеното, доколкото максималният срок по чл. 65 от ЗНФО е 7 години, то същият не би бил надвишен от страна на одитора до 2020г. , респ. вмененото нарушение не е съставомерно от обективна страна, тъй като с атакуваното наказателно постановление е прието, че нарушението е извършено в периода 2018-2019 г.

Решението е правилно.

Разпоредбата на преходните разпоредби на чл. 41 на Регламент (ЕС) № 537/2014 г. гласи, че „1. Считано от 17 юни 2020 г. предприятие от обществен интерес не поема или не продължава одитен ангажимент с определен задължителен одитор или одиторско дружество, ако към датата на влизане в сила на настоящия регламент този задължителен одитор или одиторско дружество е предоставял(о) одиторски услуги на въпросното предприятие в продължение на 20 и повече последователни години.

2. Считано от 17 юни 2023 г. предприятие от обществен интерес не поема или не продължава одитен ангажимент с определен задължителен одитор или одиторско дружество, ако към датата на влизане в сила на настоящия регламент този задължителен одитор или одиторско дружество е предоставял(о) одиторски услуги на въпросното предприятие в продължение на 11 и повече, но по-малко от 20 последователни години.

3. Без да се засягат параграфи 1 и 2, одитните ангажименти, поети преди 16 юни 2014 г., но които все още са в сила на 17 юни 2016 г., могат да продължат да се изпълняват до достигането на максималната продължителност, посочена в член 17, параграф 1, втора алинея или параграф 2, буква б). Прилага се член 17, параграф 4.“

Съгласно разпоредбата на чл. 17, т.8 от Регламент (ЕС) № 537/2014 г. „За целите на настоящия член продължителността на одитния ангажимент се изчислява, считано от датата на първата финансова година, посочена в писмото за одитния ангажимент, през която задължителният одитор или одиторското дружество са били назначени за първи път за извършването на последователни задължителни одити на едно и също предприятие от обществен интерес“.

От изложеното по – горе СРС правилно е приел, че цитираната материална разпоредба действа занаяпред. На същата не е придадено обратно действие и параграф 6 от ПРЗ на ЗНФО въвежда преходен режим по отношение на ротация на одиторите при заварено положение към датата на влизане на Регламент (ЕС) № 537/2014г. Предприятие от обществен интерес, което до 17 юни 2016 г. включително е приело ангажимент за задължителен финансов одит с регистриран одитор, който до 16 юни 2014 г. включително е предоставял на същото предприятие услуги за задължителен финансов одит в продължение на по-малко от 11 последователни години, може да приема и

продължава ангажименти за задължителен финансов одит с този одитор до достигане на максималната продължителност по чл. 65.

С оглед изложеното, доколкото максималният срок по чл. 65 от ЗНФО е 7 години, то същият не би бил надвишен от страна на одитора до 2020г.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 63д от ЗАНН на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 222, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20184913 от 14.09.2021 г., постановено по НАХД № 3632/2021 г. на СРС, НО, 134 - ти състав.

ОСЪЖДА Комисията за публичен надзор над регистрираните одитори да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 300 лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

